

ת"פ 61872/10/17 - מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נגד עלא אבו סלאח, רואש סלאחה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 61872-10-17 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' אבו סלאח ואח' בפני כבוד השופט דב פולוק

בעניין: מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש

המאשימה

נגד

1. עלא אבו סלאח
2. רואש סלאחה

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשמים הואשמו בתקיפה בנסיבות מחמירות הגורמות חבלות של ממש, עבירה לפי סעיף 380 וסעיף 382 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 והנאשם 2 הואשם גם בתקיפת סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין תשל"ז - 1977.

על פי עובדות כתב האישום בעת שנאשם 1 ערך חיפוש על גופו של המתלונן 1 (להלן: "מ") בחדר בידוק, הוא סטר למ' בלחיו הימנית "וכן חכה אותו באגרופים ובעיטות לחלקי גופו השונים, בין היתר בפלג גופו העליון ובראשו ואף ירק עליו. בתגובה מ' דחף את נאשם 1 וזה אזק את מ'".

"נגרמו למ' חבלות ושפשופים בכל חלקי גופו לרבות ראשו, רגליו, חזה וגבו".

נאשם 2 שהבחין במתרחש נכנס לחדר הבידוק "והחל אף הוא להכות יחד עם נאשם 1 באמצעות נשקו" את מ' "בעודו אזוק, באמצעות בעיטות בפלג גופו העליון, באגרופים לראשו ואף הפילו לרצפה".

נאשם 2 יצא מחדר הבידוק והתקרב אל המתלונן 2 (להלן: "נזאר") "אשר עמד בסמוך. או אז סטר נאשם 2 לפניו" של (נזאר) "והדף אותו לאחור. לאחר מכן, הכניסו לחדר סמוך ואזק את ידיו".

במחסום קלנדיה יש שרוול בו נמצא מכונת השקף. בשרוול יש דלת שבאמצעותה ניתן להיכנס לחדר בידוק. חדר הבידוק (או חדר העיכוב) הוא חדר קטן, לא יותר מ-2 X 2 מטר. בחדר הבידוק, בניגוד לשרוול ורוב המקומות במחסום, אין מצלמה. לעומת זאת, יש חלון בו חייל יכול להבחין בנעשה בתוך חדר הבידוק. בצד השני של חדר הבידוק יש עוד דלת

עמוד 1

המובילה למעבר שבאמצעותו ניתן להגיע למשרדים וליציאה מהמחסום. החייל הוא אשר לוחץ על כפתור לפתוח או לסגור את הדלתות לחדר הבידוק. הדלת נסגרת אוטומטית אלא אם נוטרל המנגנון על ידי שוטר או מאבטח. על פי כתב האישום, הנאשמים תקפו את מ' בחדר הבידוק ואילו נזאר הותקף במעבר.

אין חולק שמ' (ע"ת 1) ונזאר (ע"ת 3) הגיעו למחסום קלנדיה והעבירו תיק במכונת השקף. מכונת השקף הבהבה באדום. החייל הבחין בחפצים בתוך התיק באמצעות השקף, שעוררו בו חשד שמדובר בכדור רובה ובמחסנית. לאחר שהתיק הועבר מספר פעמים במכונת השקף ולאחר שמ' ונזאר נכנסו לחדר הבידוק ונערך חיפוש על גופם, נמצא כדור רובה בקוטר 5.56 מ"מ באמתחתו של מ'. יצוין שמדובר בכדור עם חור בתרמיל ללא אבקת שריפה. לטענת מ' הכדור הוא חלק משרשרת. לא אותר המחסנית והתעורר חשד שמא מ' ונזאר הצליחו להסתיר את המחסנית בשטח המחסום.

סימון גרטצן, ע"ת 5, תפקידו לצרוב סרטונים, לפי דרישה, ממצלמות האבטחה במחסום. הוא העיד ש"כל המעבר מלא מצלמות, ישנן מצלמות בכל פינה כמעט במעבר" (ע' 65 לפרוטוקול שורה 13). לדבריו, למעט חדר הבידוק, שם אין מצלמות מפאת שיקולי צנעת הפרט, יש יותר מ-25 מצלמות במחסום.

גם אין חולק, בהגיעם למחסום, לא היו סימני חבלה על גבי מ' או נזאר. במהלך שהותו של מ' במחסום, מ' נחבל בצידו הימין של ראשו. עלאא, נאשם 1, מילא מזכר ודו"ח מעצר (ת/12, נ/12, נ/13) בהם ציין שמ' הפך להיות עצבני אחרי שמצאו עליו את כדור הרובה והפך להיות "אלים כלפי עצמו". על פי הרשום במזכר מ' "דפק את הראש שלו מספר פעמים בקיר" ובהמשך כתב שמ' "החל בדפיקות ראש בצד ימין במשקוף של תא העיכוב והחל בקללות ובעיטות ובזאת יש לו סימן אדום בצד ימין של הראש".

על פי הראיות בפני, עולה שמיד לאחר שמ' (ע"ת 1) ואחיו הקטן נזאר (ע"ת 3) השתחררו מהמחסום, הם נסעו לתחנת המשטרה בנווה יעקב כדי למסור תלונה שהותקפו על ידי הנאשמים בעת ששהו במחסום. בתחנת המשטרה בנווה יעקב, לא קיבלו את תלונתם והם הופנו להגיש את תלונתם במח"ש.

מתחנת המשטרה בנווה יעקב, מ' ונזאר נסעו לביתם. שם פאדי נעגנה (ע"ת 4) צילם 12 תצלומים (ת/1) באמצעות הטלפון הנייד של מ'. פאדי לא צילם את נזאר. פאדי העביר את התצלומים למח"ש באמצעות מייל אלקטרוני לחוקרת רונית. בתצלומים ניתן לראות את הגופייה של מ' עם סימן של נעל על גבי הגופייה וכן סימני חבלה על גופו של מ'. במהלך החקירה הנגדית של מ', הוא התבקש להוריד חולצה. העד אישר שעל גבו יש לו כל הזמן נקודות אדומות וגם כתם לידה על כתף ימין שרואים בתמונה (ע' 26 לפרוטוקול שורה 29).

מביתו, מ' נסע לבית חולים הדסה הר הצופים, שם נבדק על ידי ד"ר קרוד עבאס (ע"ת 2). הרופא חתום על תעודת השחרור (ת/2) של מ'. הוא לא זכר את פרטי המקרה.

על פי הכתוב בתעודת הרפואית היה למ' סימן חבלה בראש, נפיחות ומעט רגישות באזור הקרקפת הטמפורלית בצד ימין, מעט רגישות בכתף שמאל ושפשופים קלים בבית החזה משני הצדדים. מ' התלונן שיש לא כאבים בכל הגוף לאחר

שהוכה על ידי חיילים.

בחקירה נגדית אישר הרופא שלא כתב שיש סימני דם והוסיף "אם זה שפשוף קל זה שום דבר" (ע' 32 לפרוטוקול שורות 5 - 8). מניסיונו "המטומא מתפתחת כמעטמידית" ותהיה בצבע אדומה-כחולה בהתחלה (שם שורות 10 - 12). לשאלת הסנגור "האם ראית סימנים של אגרופים בפנים? השיב הרופא "לא תיעדתי חבלות בפנים" (שם שורות 17 - 18).

יודגש, נאשם 1, רשם את דו"ח המעצר למ' בשעה 1:45 בבוקר. על פי תעודת הרפואית, מ' התקבל בבית החולים בשעה 3:35, דהיינו, חלפו פחות משעתיים מהזמן שמ' עזב את המחסום עד שהחבלות על גופו תועדו בבית החולים.

מ' ונזאר הגיעו למח"ש למסור תלונה כ-12 שעות אחרי שהם שוחררו מהמחסום.

בהודעת מ' במח"ש (נ/15), לדבריו, נאשם 1 ביקש ממנו להיכנס לחדר בידוק. "בחדר היו אני, השוטר ו-2 מאבטחים" (שם שורה 5), דהיינו הנאשם 1, נאשם 2 והמאבטח סאלם.

השוטר (נאשם 1) נתן לו "כאפה חזקה בלחי בצד שמאל" (שם שורה 7). בתגובה, העד דחף את השוטר עם שתי ידיו לאחור. נאשם 2 "היה מאחוריי, הוא נתן לי מכה עם נשק בגב, בחלק גוף עליון ואז נתן לי בוקסים לצד הראש בצד שמאל כשהוא היה מאחוריי ותפס אותי מאחורה והפיל אותי על הרצפה. באותו זמן השוטר (נאשם 1) נתן לי בוקסים וכאפות מאחורי האוזן שמאל ובחזה, קיבלתי מכות בכל הגוף מהשוטר ומהמאבטח (נאשם 1 ונאשם 2 ד.פ.)." [שם שורות 9 - 12]. העד מתאר שהוא מקבל את המכות שהוא "על צד ימין של הגוף" (שם שורה 15 וראה גם שורה 72). לדבריו, הוא קיבל מכות במשך כרבע שעה ואז הקימו והשוטר והמאבטח שמו לו אזיקים מקדימה. "כשעמדתי השוטר (נאשם 1) אמר לי אתה מקלל אותי ואז נתן לי בוקסים בראש מאחורי הראש" (שם שורות 19 - 20). בהמשך עדותו, העד הוסיף "שכחתי להגיד אבל המאבטח והשוטר (נאשם 1 ונאשם 2 ד.פ.) נתנו לי בעיטות עם הרגליים שלהם על צד שמאל של הראש שלי וגם בעיטות בחזה וברגליים" (שם שורות 69 - 70). העד הועבר לחדר והושב על כיסא שם. המאבטח (נאשם 2 ד.פ.) "נתן לי כאפה בצד שמאל של הלחי שלי כשאני יושב על הכיסא, (שם שורות 28 - 29).

לגבי נזאר, הוא שמע ממנו שהוא קיבל כאפות מהמאבטח השני (הכוונה לנאשם 2 ד.פ.) אך "אני לא ראיתי את זה" (שם שורה 13). נזאר "נכנס איתי לחדר הראשון אחרי הכניסה והמתין לי מאחורי הדלת לחדר השני שלקחו אותי אליו" (שם שורות 44 - 45 - הכוונה למעבר לדלת היציאה מחדר הבידוק, לא בצד אליו נכנס העד לחדר הבידוק ד.פ.).

בהודעתו של נזאר (נ/5) הוא אמר שנכנסו לחדר קטן (חדר בידוק ד.פ.) ונפתחה דלת מצד שני ונכנסו שוטר כחול ושני מאבטחים (נאשם 1, נאשם 2 והמאבטח סאלם ד.פ.).

נאשם 1 ביקש ממ' להיכנס "לחדר, זה לא חדר אלא מדובר באותו חדר שמפרידה בניהם דלת באמצע, ביקש מאחי להוריד חולצה לחיפוש" (שם שורות 10 - 11). "אותו שוטר התעצבן מאחי ונתן לו סטירה חזקה לפנים...אז נכנס לחדר

מאבטח נוסף וסגר את הדלת ומרגע זה לא ראיתי כלום ורק שמעתי קול של מכות ורעש וכעבור שתי דקות בערך אחד המאבטחים פתח את הדלת וראיתי את אחי מ' שוכב על הגב כאשר אחד המאבטחים מכה אותו ברובה...לאזור המותן, לא זוכר לאיזה צד. ראיתי את השוטר הכחול בועט באחי מ' לפלג גוף עליון כל זה כשאני עומד ובהלם ואז ניגש אלי מאבטח נתן לי סטירה ללחי, אם לא טועה ללחי שמאל והחזיר אותי לאחור ולאחר שדחף אותי אחורה נכנס שוב לאיפה שהיה אחי והכה אותו באגרופים לפני, אח"כ סובב אותו על הפנים ואזקו אותו מאחורי הגב והוציא אותו לא יודע לאן. אני נשארתי בחדר ואז ניגש אלי אחד המאבטחים ולקח אותי לתוך המעבר" (שם שורות 13 - 21).

(נאשם 1 ד.פ.) "נתן לאחי סטירה ללחי...וראיתי מאבטח (נאשם 2 ד.פ.) מכה את אחי בנשק...השוטר הכחול (נאשם 2 ד.פ.) בעט (במארד) לאזור החזה, הכתף ולראש ואז השוטר הפסיק לבעוט בו ואותו מאבטח ראשון שהכה אותו בנשק קודם לכן הכה את (מ') באגרופים לפני, המאבטח השני גם הכה אותו גם בבעיטות, לא שמתי לב איפה. אותו מאבטח שהכה אותו קודם לכן בנשק ראה אותי מסתכל ואז ניגש אלי ונתן לי סטירה ודחף אותי אחורה" (שם, שורות 35 - 41).

נזאר גם אמר שסאלם היה מעורב בתקיפה, "לא ראיתי אותו (סאלם) איך בדיוק הכה את (מ') אבל ראיתי שהוא בועט קצת, הוא זה שאזק את (מ') (שם שורות 47 - 48)

נערכו עימותים בין מ' לבין נאשם 1 ובין מ' לבין נאשם 2.

בעימות בין מ' לבין נאשם 1 (ת/9) הוא אמר שהוכנס לחדר הבידוק עם נאשם 1 ועוד שני מאבטחים (נאשם 2 וסאלם ד.פ.). נאשם 1 נתן לו סטירה חזקה והעד דחף אותו לאחור. המאבטח (נאשם 2) נתן לו מכה מאחור "יכולם שמו אותי על הרצפה ותחילו להרביץ לי" (שם). העד הסביר שמדובר בנאשם 1 ונאשם 2 כשהשלישי (סאלם) שומר על אחיו. אחרי שהרביצו לו לזמן ארוך אזקו אותו (נאשם 1 ונאשם 2) באזיקים ונאשם 1 "אפילו תפס אותך המאבטח בעודך מרביץ לי, אמר לך "מספיק זהו" (שם).

בעימות בין מ' לבין נאשם 2 (נ/1) אמר שנאשם 1 נתן לו סטירה חזקה ו"לאחר מכן, זה (הכוונה לנאשם 2 ד.פ.) נתן לי מכה עם הרובה, אני לא יודע מה, או, מאחורי, אני לא ראיתי מה היה מאחורי, או הוא או זה שהיה לידי (הכוונה למאבטח סאלם ד.פ.). הבנת?" העד המשיך שנאשם 2 גרר אותו מאחורה על הרצפה ונאשם 2 "התחלת לאחר מכן לתת בוקסים, בוקסים, בוקסים, בעיטות, בעיטות- ואז "שמתי לי (הנאשם 1 ונאשם 2) אזיקים".

בעדותו בבית המשפט אמר מ' שנאשם 1 התעצבן עליו ו"נתן לי כאפה" (ע' 4 לפרוטוקול שורות 22-23 ובתגובה העד דחפו לאחור. אחר כך הגיע המאבטח (נאשם 2) והעד קיבל מכה "והרגשתי את זה כמו ברזל" (שם, שורה 26). נאשם 2 "הרביץ לי והפיל אותי לעבר הרצפה" (שם שורה 27). אז הגיעו הנאשם 1 והנאשם 2 יחד ו"אחד נתן לי בוקסים ואחד ברגליים, אני כיסיתי את הפנים עם הידיים...נתנו לי אגרופים מעבר לרגליים שלי...אני על הרצפה ואחד הולך ואחד בא ונתן לי מכות" (שם שורות 28-30). הוא הוסיף שקיבל מכות בכל חלקי הגוף, בצוואר ואחרי הראש וגם שהנאשמים התחילו לקפוץ עליו.

מ' הכחיש שהוא היכה בראשו במשקוף וגרם לעצמו לחבלות. העד אישר שהיה מאבטח נוסף (סאלם ד.פ.) אך הוסיף שסאלם רק עמד ולא התקרב ולא השתתף.

ב"כ הנאשמים שאל את מ', אם בעימות אמרת שלא ראית מי נתן לך המכה מאחור, כיצד אתה יכול לומר היום שזה נאשם 2 ולא סאלם? העד השיב שהוא הסתובב אחרי המכה וראה שנאשם 2 "נותן לי בוקסים והפיל אותי לרצפה" (ע' 11 לפרוטוקול שורה 28).

העד טען שהוא קיבל מכות ל-45 דקות לערך (ע' 18 לפרוטוקול שורה 2).

בתשובה לשאלת הסנגור באיזה גודל החדר? מ' השיב "בערך כמו האולם של ביהמ"ש" (שם, שורה 6). לאחר שהסנגור הסביר למ' שחדר הבידוק הוא בגודל מטר על מטר או אז טען העד שהוא היה בחדר הגדול וקיבל את המכות בחדר הגדול ואילו נזאר נלקח מחדר הגדול לחדר הבידוק (ראה ע' 20 לפרוטוקול שורות 7 - 27). הכוונה למעבר בצד השני של חדר הבידוק, דהיינו לא בצד של מכונת השקף.

בעדותו בבית משפט אמר נזאר שהשוטר (נאשם 1 ד.פ.) נכנס לחדר השלישי (חדר המעבר בצד הנגדי של חדר הבידוק- לא בצד של מכונת השקף ד.פ.) עם מ' כשהוא נשאר בחדר בידוק. סגרו את הדלת אך העד שמע "קולות של צעקות ומישהו מרביץ" (ע' 37 לפרוטוקול שורה 10). "אחרי דקה אחת נפתחה הדלת ואני נכנסתי בפנים [לחדר המעבר ד.פ.] (שם שורה 11). נזאר ממשיך ואומר שהוא ראה את המאבטח [נאשם 2] "מרביץ" את מ' עם הנשק. ניזאר אף הדגים כיצד אחז המאבטח בנשק בשתי ידיו והורידו אך "בדיוק איפה בגוף אני לא זוכר" (שם שורות 18 - 19). או אז התרחק נאשם 2 ממ' והגיע נאשם 1 ובעט בראשו ובחזהו של מ' ש"היה כל הזמן על הרצפה" (שם שורה 29). או אז התרחק נאשם 1 ונאשם 2 וישב על מ' ו"התחיל לתת לו אגרופים בראשו, הוא המשיך לשבת עליו ולהרביץ לו ואחרי זה הוא קם ובא אלי ונתן לי סטירה (בפנים ד.פ.) ודחף אותי" (ע' 38 לפרוטוקול שורות 5 - 6).

לגבי המאבטח סאלם אמר שהוא "עשה חיפוש בתיק, אני לא ראיתי אותו שהרביץ, הוא רק שם אזיקים (למ') ולקח אותי" (שם שורה 20).

בחקירה נגדית, בניגוד להודעתו, אמר נזאר שסאלם לא הרביץ אלא רק אזק את מ' (ע' 40 לפרוטוקול שורה 22). לדבריו, סאלם רק עמד אחרי מ' שהיה על הרצפה ולא עשה כלום (ע' 41 לפרוטוקול שורות 11 - 12). הסנגור הפנה את העד לדבריו בהודעתו והעד השיב "אני לא זוכר שאני אמרתי את זה (שם שורה 26) וסאלם הוא אשר שם את מ' באזיקים (ע' 42 שורה 31). בהמשך שוב אמר העד שהוא לא אמר שסאלם הרביץ ושעומת עם דבריו בהודעתו השיב "מה שאני זוכר שהשחור (סאלם ד.פ.) אזק את אחי, לא בדיוק זוכר" (ע' 43 לפרוטוקול שורות 21 - 24 וכן ע' 46 לפרוטוקול שורה 25 וכן ע' 47 לפרוטוקול שורות 18 - 24 וכן ע' 49 לפרוטוקול שורה 6).

לעניין טענת העד שסאלם נכנס למקום בו נמצאת מכונת הבידוק, לבקשת הסנגור צפה בדיסק (נ/7). לאחר הצפייה בסרטון בו לא רואים את סאלם במכונת השקף השיב "מה שזכור לי שהוא בדק את התיק" (ע' 54 לפרוטוקול שורה 8).

וראה גם ע' 55 לפרוטוקול שורה 4).

נזאר הכחיש שסאלם הוצמד עליו ואמר שהוא נשאר לבד בחדר הבידוק ובהתחלה סאלם בדק את התיק [במכונת שיקוף ד.פ.] (ע' 45 לפרוטוקול שורות 20 - 28).

לטענתו, למעט הדקה שהדלת הייתה סגורה הוא ראה את כל התקיפה על מ', את הסטירה, את המכות עם הנשק, את הבעיטות ואת האגרופים (ע' 46 לפרוטוקול שורות 20 - 21). מדובר ב-10 דקות עד 15 דקות של מכות (ע' 47 לפרוטוקול שורות 1 - 7).

העד נשאל מי מהנאשמים הרביץ למ' עם הרובה והוא השיב "שניהם. ש. מי היה הכי משוגע שם? ת. השוטר (נאשם 1 ד.פ.). ש. תדגים כיצד השוטר מרביץ עם הרובה? ת. החזיק את הנשק בידיים. ש. אתה אמרת ששניהם הרביצו עם הנשק? ת. לא. המאבטח הרביץ בנשק ושניהם הרביצו במקום" (ע' 47 לפרוטוקול 10 - 18).

הסנגור שואל את העד האם, על פי גרסתו, שני הנאשמים מרביצים למ' וסאלם עומד וצופה, "הם פותחים את הדלת וחוזרים להרביץ? ת. אחד היה מרביץ, היו מחליפים בניהם. המאבטח הלבן הרביץ ראשון והשוטר החליף אותו במכות"...ש. אז הם לא נתנו מכות יחד? ת. נכון. ש. למרות ש'אומר שהרביצו לכם ביחד?' (ע' 56 לפרוטוקול שורות 14 - 20).

חוקרת מח"ש, רונית שמואלי (ע"ת 6) : העדה הייתה החוקרת האחראית. היא ערכה מזכר ביום האירוע ת/4 על פנייה לעד סימון שישמור את האירוע שמתעד את הכניסה למחסום כשאין מצלמות בחדר בידוק. "בשיחה עם סימון מהמחסום מסר שישמור את האירוע שמתעד את הכניסה למחסום אולם אין להם מצלמות בתוך חדר הבידוק" (ת/4).

התקבל סרטון על דיסק אחד בודד (ת/5, נ/7) שמתעד את המעבר של מ' ונזאר במכונת השיקוף, הכנסתם לחדר הבידוק וכן את כניסתם של הנאשם 1 ונאשם 2 לתוך חדר הבידוק (ת/6). מעדותם של הנאשמים ומהסרטון, עולה שאין חולק שהנאשמים נכנסו לתא הבידוק שם הוכנסו מ' ונזאר.

העדה גבתה את אמרת נאשם 1 (ת/7) ואמרת נאשם 2 (ת/8). הוגשה באמצעותה את תמלול העימות בין נאשם 1 לבין מ' (ת/9) וכן דו"ח ביצוע הקלטה וטפסים שהנאשמים חתמו עליהם בקשר לעימות ת/10. לדבריה, התצלומים שצילם פאדי הועברו אליה במייל לבקשתה וסומנו.

לדבריה, היא לא ציינה את החבלות גוף למ' בעצמה "מאחר שמדובר בגבר צריך גבר שיצלם את התמונות ולא אני. ראיתי שאח שלו צילם את התמונות מיד לאחר האירוע והסתפקתי בכך" (ע' 71 לפרוטוקול שורות 25 - 26. בקשר לפתק בו רשם נאשם 1 את פרטיו ומסר אותם לאחיו מ', אימן, על אף שהיא תפסה את הפתק וסימנה אותו הוא לא נמצא בחומר החקירה מסיבה בלתי מובנת.

בחודש נובמבר 2015 החוקרת פנתה למ' באמצעות החוקר טארק (ע"ת 7) לשאול אם הוא שמר את הבגדים שלבש באירוע. מ' מסר את הבגדים ביום 10.11.15 והבגדים צולמו וסומנו.

החוקרת גם פנתה לנאשמים ביום 23.11.15 למסור לה את הנעליים שהם נעלו ביום האירוע. הרקע לבקשה סימן סוליית נעל על הגופייה שמסרה מ'. הנאשמים מסרו את הנעליים. בבדיקה מעבדה נקבעה שהנעליים לא יכלו להתיר את העקבות שנמצאו על הגופייה. בעניין התוצאה השלילית ובתשובה לשאלת התובעת, העדה ציינה שבליט ברירה היא הייתה חייבת לסמוך על הנאשמים שאכן אלו הנעליים שהם נעלו במועד האירוע (ראה ע' 73 לפרוטוקול שורות 1 - 3).

בחקירה נגדית הסניגור שאל מדוע, בהתחשב בעדות של נזאר שסאלם גם בעט, שמו של סאלם לא נכלל באזהרה של נאשם 1 והוא לא נשאל שאלות לגבי סאלם. החוקרת השיבה שהיא משערת שהסתמכה על עדות האח הגדול יותר. לעניין אי חקירת סאלם באזהרה על תקיפה בצוותא חדא, השיבה "אני לא יודעת את הסיבה" (שם שורה 22). היא מסכימה שלאור עדותו של נזאר היה מקום לחקור את סאלם בתקיפה בצוותא חדא.

העדה נשאלה, מדוע לא ביקשה את המצלמות אחרי האירועים בחדר הבידוק והשיבה שהיא "לא ידעה על מצלמות נוספות והיא סמכה על סימון שהוא מוסר את כל המצלמות הרלוונטיות" (ע' 74 לפרוטוקול שורות 8 - 9).

העדה נשאלה, הואיל והבגדים נתפסו ביום 10.11.15, מדוע מופיע תאריך 31.8.15 ברשימת המוצגים. העדה השיבה שהיא לא יודעת ושזו טעות פולמוס שלה (ע' 75 לפרוטוקול שורה 24). מסמכים האחרים שנערכו נסמכו על הטעות של העדה בעניין התאריך.

הסניגור ציין שמ' אמר שסאלם תקף את נזאר ונזאר אמר שסאלם תקף את מ', ולא הייתה עימות עם סאלם. לעניין טענת ב"כ הנאשמים, שמ' עבר עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, אמרה העדה שמח"ש אינה חוקרת אזרחים אלא שוטרים.

העדה אישרה שעל פי צו החיפוש (ת/8) היא "יכלה לתפוס את כל הנעליים בביתו של נאשם 1 (ע' 77 לפרוטוקול שורה 25). העדה גם אישרה שלא בוצע כל חיפוש על פי צו חיפוש, ועל פי מזכר נ/9 עולה שנאשם 1 מסר את נעליו מרצונו.

הוגשו כראיה מטעם הנאשמים את תצלומי הבגדים שנתפסו (נ/1).

הוגשה חוות הדעת בקשר לנעליים (נ/11). על פי חוות הדעת "כל הנעליים שנשלחו לבדיקה לא יכולות (הדגש במקור ד.פ.) היו להותיר את העקבות [על הבגדים של מ']" (שם סוף ע' 1).

ע"ת 7, מר טארק טהה:

העד הוא חוקר שסייע לעדת תביעה 6. הוא קיבל לידו את דו"ח המעצר של מ' שנערך על ידי נאשם 1 (ת/11). בדו"ח המעצר נאשם 1 רשם שמ' "החל בדפיקות בראשו בתוך הקיר" וגם שמ' "לאחר זיהוי כדור 5.56 בתיק של החשוד הנ"ל נלחץ והתחיל להתפרע "אלים כלפי עצמו". תגובת מ' נרשמה בדו"ח כ: "היה לי לקוחות מעצבנים בבית קפה בכפר עקב אני מתנצל".

גם הוגשה כראיה מזכר שנערך על ידי נאשם 1 בנושא "חשוד אלים כלפי עצמו "בוצע שימוש בכוח". נאשם 1 רשם במזכר שמ' "היה עצבני לאחר החיפוש דפק את הראש שלו מספר פעמים בקיר התחיל לקלל את היום הזה. מיד אזקתי את הנ"ל על מנת להרגיע אותו...הנ"ל מסר "אני מצטער היה לי יום קשה עם הלקוחות שם וממש עלו לי על העצבים, לאחר שהנ"ל נרגע הסרתי את אזיקי הידיים, ביקש כוס מים נרגע ושחרר... "יש לציין שבמהלך ההשתלטות נפגעתי ביד ימין באזור הכף יד, בשעה 1:48 הנ"ל שוחרר לדרכו...". "יש לציין כי החשוד הנ"ל במהלך החיפוש גופני, החל בדפיקות ראש בצד ימין במשקוף של התא עיכוב והחל בקללות ובעיטות ובזאת יש לו סימן אדום בצד ימין של הראש, הנ"ל היה לחוץ מזאת שהחזיק כדור 5.56, החל להתפרע שנלחץ לאחר שהוסבר לו את מהות הדברים הנ"ל נרגע התנצל ומסר, לקוחות מעצבנים בכפר עקב בבית קפה שלי..."

בחקירה נגדית העד אישר שנזאר הזכיר את סאלם כתוקף. ההחלטה לא לעשות עימות עם סאלם היא לא שלו, כשהוא לא מחליט איזו פעולות חקירה יש לבצע. העד נתן תשובה זהה כשנשאל מדוע לא גבה עדות מהחיל שיכול היה לראות בעד החלון לתוך חדר הבידוק.

טארק אישר שהצטרף לחקירה של סאלם וחקר אותו. לשאלת הסנגור אמר שאינו "פוסל" שהכין לסאלם קפה במהלך החקירה (ע' 83 לפרוטוקול ושורה 24).

אמרת נאשם 1 (ת/7)

עדות של נאשם 1 נגבתה רק כחודשיים וחצי אחרי האירוע. באמרתו אמר שמ' "התחיל לנגוח בדלת או במשקוף שם אני לא זוכר. הוא היה עצבני. אזקתי אותו ובזה נפסק השימוש בכוח" (שם שורות 9 - 10). לדבריו, מ' אמר לו "שהוא עצבני מהלקוחות שלו בכפר עקב וביקש ממני סליחה..." (שם שורה 13).

ובהמשך "כשהייתי אתו באזור של תא הבידוק...הוא התחיל לקלל את היום הזה, הגעתי אליו ואז ראיתי אותו כשהפנים שלו מופנות אלי הוא התחיל לנגוח את הראש שלו מהצדדים לעבר המשקוף, הזזתי אותו, החזקתי אותו מהידיים ושמתי עליו אזיקים. אמרתי לו אתה אלים כלפי עצמך, אתה עצור כרגע" (שם שורות 21 - 25).

לשאלת החוקרת "מי היה בתא העיכוב אתך כאשר מ' לדברך החל לנגוח את ראשו לעבר המשקוף? השיב "אחד משני המאבטחים. אני לא זוכר מי שמר על מי. זה פרט טכני אחד מהם או סאלם או רואד היה אמור לראות את זה. כל האירוע התרחש בתא העיכוב שזה מטר על מטר." (שם שורות 29 - 31).

לשאלות נוספות של החוקרת הוסיף שדלת תא העיכוב לא הייתה פתוחה מפני שהייתה הפרדה בין מ' לבין נזאר. לדברי נאשם 1, מ' נגח פעמיים או שלוש בראשו מצד ימין עד שנאשם 1 הצליח לאזוק את ידיו. המאבטח לא עזר לו באיזוק של מוראד והוא לא התקשה לאזקו.

החוקרת שאלה "מה השימוש בכוח הנוסף שביצעת כלפי מ' והוא השיב "שום שימוש בכוח, רק תפסתי את הידיים שלו ואזקתי אותו לבד" (שם 40 - 41). לעניין הבעיטות של מ' שהזכיר במזכר, הבהיר שמ' בעט בדלת ולא בו. נזאר היה כל הזמן יחד עם מאבטח בהפרדה.

נאשם 1 הכחיש שנתן למ' "כאפה וגם הכחיש שמ' דחפו. הוא גם הכחיש את גרסת מ' שהמאבטח נתן לו מכה עם נשק, שהוא והמאבטח תקפו את מ' במכות או שמ' היה באיזה שהוא שלב על הרצפה. הוא גם הכחיש שירק על מ' ואמר שמ' לא ירק עליו.

בתשובות לשאלות החוקרת, נאשם 1 אמר למ' שיהיה צפוי שיוזמן לחקירה. הוא נשאל מה גרם למ' לדפוק את ראשו במשקוף והשיב "הוא אמר זה מהעצבים שלו על הלקוחות שלו בבית קפה בכפר עקב" (שם שורה 101).

נאשם 1 עומת עם התצלומים בהם רואים חבלות על גופו של מ' והשיב "חבלות כאלה חמורות שאת מציגה בפניי זה גועל נפש וזה לא נכון. אף אחד לא נגע בו. השאלה אם מישהו חיבל בו אחרי שיצא" (שם 167 - 168).

אמרת נאשם 2 (ת/8)

לדבריו, שני החשודים היו בתא העיכוב (הבידוק ד.פ.). יחד עם נאשם 1, עמו ועם סאלם. הם הפרידו את החשודים כך שנזאר נשאר בתא הבידוק ואילו מ' הוכנס לשרוול (בצד השני של חדר הבידוק, לא השרוול בו יש מכשיר השקף ד.פ.). נאשם 2 יצא משם ועסק בסריקה לאמל"ח. "פתאום שמעתי צעקות של אחד המעוכבים שאני לא יודע מי מתוך השרוול, מיד נכנסתי לתוך השרוול חזרה ראיתי את השוטר עלאא מנסה להשתלט על המעוכב היותר מבוגד (מ' ד.פ.). שאלתי את השוטר מה קרה והוא אמר לי שהמעוכב מנסה לפגוע בעצמו ומתחיל להשתולל ואז השוטר הצליח לשים עליו אזהרות ולקחנו אותו לתוך המתחם למשרד של השוטרים" (ת/8 שורות 10 - 14).

וכן:

"כשהגענו להתחלה נכנסו ביחד אני, סאלם והשוטר עלאא לחדר שבו היו המעוכבים. הם היו בחדר אחד. אני והשוטר עלאא שמנו את האח הגדול במעבר איפה שהחילים נכנסים לשרוול ואת האח הקטן נשאר בתא העיכוב והליווי שלי סאלם השגיח על שניהם עד שאני והשוטר עלאא נסיים את הסריקה...לאחר מכן השוטר עלאא נכנס למעוכבים, לתוך השרוול ואני המשכתי בסריקה יותר קפדנית...עד ששמעתי צעקה. אני נכנסתי לתוך השרוול ושם ראיתי (את מ' ד.פ.) כשעלאא מחזיק אותו בידיים ומנסה לכבול אותו" (שם שורות 30 - 35).

נאשם 1 אמר לו שמ' "ניסה לפגוע בעצמו לדפוק את עצמו בקירות ואז הוא היה חייב להשתלט עליו כדי לאזוק אותו" (שם שורות 37 - 38).

נאשם 2 אמר שהוא לא עזר לנאשם לאזוק את מ' "הוא הצליח לבד" (שם שורה 26). אולם בהמשך אמר שהחזיק את

הזרועות של מ' כדי לעזור לנאשם 1 לכבול אותו (שם שורה 42).

לדברי נאשם 2, חלף רק כמה שניות מהזמן שנאשם 1 נכנס לחדר עם מ' עד שהוא שמע את הצעקה וחזר לחדר (שם שורה 54). "כשנכנסתי השוטר היה בשליטה עליו (על מ' ד.פ.) עם ידיים שלו מקופלות לאחור הוא נאזק מאחור ואני החזקתי בו בידיים ולקחנו אותו למשרד השוטרים" (שם שורות 79 - 80).

לשאלה "האם סאלם היה בקשר עין עם מה שהיה בתוך החדר? השיב "אפשר לראות מאיפה שהוא עמד. אני לא יודע אם הדלת של החדר הייתה פתוחה או סגורה ברגע האזיקה. הוא היה עם (נזאר ד.פ.)" (שם שורות 83 - 85).

לשאלה אם נזאר ראה את ההשתלטות על מ' השיב "נראה לי שכן. מדובר במרחק של מטר, מטר וחצי מהמקום בו היה (נזאר ד.פ.) לבין המקום שהיה (מ' ד.פ.). אם הדלת הייתה פתוחה אפשר היה לראות את זה" (שם שורות 89 - 90). נאשם 2 אמר שהוא לא ראה נאשם 1 סוטר למ', שהוא לא היכה את מ' באמצעות נשק או עם אגרופיו והוא לא ראה שמ' הופל לרצפה ולא תקף את מ' בבעיטות ומכות. הוא הכחיש שנתן סטירה לנזאר.

לשאלה מה נאשם 2 ראה שהוא נכנס בחזרה לשרוול אחרי ששמע את הצעקה, השיב שהוא ראה את נאשם 1 מחזיק בידיו של מ' כדי לאזקו.

אקדים ואומר שלפי גרסת נאשם 2, מ' היה בשרוול בצד השני של חדר הבידוק ואילו נזאר היה בחדר הבידוק. גרסה זאת עומדת בסתירה לגרסת נאשם 1, על פיה מ' היה בחדר הבידוק ונזאר היה עם סאלם בשרוול. סתירה נוספת יש בדברי נאשם 2 שבשלב מסוים סאלם השגיח גם על מ' וגם על נזאר, דבר שהיה מחייב שהם ביחד או שהדלת בין השרוול לבין חדר הבידוק הייתה פתוחה.

בעדותו של נאשם 1 בבית המשפט, הוא אמר שעשה הפרדה בין מ' לבין נזאר. נזאר הוצא החוצה מחדר הבידוק והוצמד לסאלם מאחורי דלת סגורה. נאשם 1 נשאר בתא הבידוק עם מ' ונאשם 2 בשלב זה המשיך בסריקות. הדלת לכיוון השרוול עם מכונת השיקוף נפתחה על ידי החייל ונשארה פתוחה בעת שנאשם 1 ונאשם 2 ביצעו סריקות כדי לשמור על קשר עין עם מ'.

נאשם 1 ביצע חיפוש בהסכמה על גופו של מ' ומצא כדור בקוטר 5.56 ללא אבקת שריפה בכיס מכנסיו של מ'. מ' החל להשתולל, לבעוט ולקלל. "הוא התחיל לדפוק את הראש שלו בדלת הנעולה. הצמדתי אותו ממש לקיר, דחפתי אותו, שמתי עליו אזיקים. רואד נכנס אלי. הוא תפס לו את היד לשמור עליו" (ע' 91 לפרוטוקול שורות 23 - 25).

נאשם 1 אזק את ידי מ' מאחור. לאחר שמ' הועבר למשרד "הוא ישב מולי והתחיל לבקש סליחה והתחיל לספר לי שיש לו בעיות בכפר עקב והיה לו יום קשה. סיפר שיש לו חנות נרגילות. אמר שהוא מתנצל (שם שורות 29 - 31).

ב"כ הנאשמים הגיש את דו"ח הפעולה ודו"ח המעצר שנערכו על ידי נאשם 1 (נ/נ-13 ראה גם ת/12)

לדברי נאשם 1, מ' "היה אלים כלפי עצמו, זה חריג. אם אני לא אוזק אותו הוא יגרום לעצמו עוד נזק. אם לא הייתי מחזיק אותו הוא יכול לדפוק את הראש שלו בחתיכת ברזל ויכול להיגרם בנזק" (ע' 92 לפרוטוקול שורת 19-21). נאשם 1 תיאר שמ' השתולל "עם כל הגוף. זה מעבר קטן. הוא בעט עם הרגליים ונגח עם הראש" (שם שורה 23). "לא הפעלתי הרבה כוח. כוח סביר. החזקתי עם הידיים שלו חזק כי אם אתן לו להמשיך לדפוק לעצמו את הראש אז הוא ייפצע" (שם שורות 24 - 25).

לטענת נאשם 1, "יש מצלמות בכל מקום לאורך כל השרוול וגם לאורך היציאה שלהם. כל המעבר מצולם. יש מעל מאה מצלמות" (שם שורות 29 - 30). לדבריו הוא אמר לחוקרי מח"ש, טארק ורונית על המצלמות ואף ציין מספרי מצלמות.

בחקירה נגדית, נאשם 1 הבהיר שפתיחת הדלתות של שני צדדי תא הבידוק נעשתה על ידי חייל הלוחץ על כפתור. נאשם 1 נשאל מדוע הזכיר בפעם הראשונה שהצמיד את מ' לקיר רק בעדותו בבית משפט והשיב "לא פרטתי, לא יודע, לא זוכר" (ע' 97 לפרוטוקול שורה 29).

הוא חזר ואמר שסאלם ונזאר לא היו בתא הבידוק אלא שסאלם שמר על נזאר מחוץ לתא הבידוק, "במתחם של תא הבידוק" (ע' 98 לפרוטוקול שורה 30). אדרבא, החשד היה שהוסתר מחסנית בתא הבידוק "הייתי צריך להיכנס לתא עיכוב על מנת להמשיך בטיפול" (ע' 98 לפרוטוקול שורה 15). בעניין זה, הופנה לשורה 42 באמרתו (ת/7) ממנה עולה שלדבריו סאלם והקטין היו בתא הבידוק.

נאשם 1 חזר ואמר שפתיחת הדלת נעשתה על ידי החייל שלוחץ על כפתור. "הדלת נסגרת כי יש מחזיר שמן...ניתקתי עם היד את מחזיר השמן שאוכל לפתוח את הדלת לרווחה שלא תיסגר" (ע' 100 לפרוטוקול שורות 7 - 9). לדברי נאשם 1 הדלת הייתה פתוחה כדי לשמור על קשר עין עם מ' בעת שיצאו לסריקות. הוא אישר שמ' הגיע למחסום ללא חבלות גופניות ושלטענתו, מ' נחבל כשדפק את ראשו בדלת. נאשם 1 נשאל על החבלות האחרות על גופו של מ' והשיב שמ' "היה עם חולצה ואני לא ראיתי את זה. לא יודע אם הגיע עם זה או לא" (ע' 101 לפרוטוקול שורות 16 - 17). וכן "דבר היחיד שקשור אלי זה ענין של אזור האוזן" (שם שורה 23). לשאלת בית המשפט אם יש אפשרות שמישהו אחר היכה את מ' השיב "אין מצב. אני נכחתי" (ע' 102 לפרוטוקול שורה 30).

לשאלת התובעת מדוע המתלוננים יפלילו אתכם אם לא נעצרו, השיב שהסביר בערבית למ' שהוא צפוי לזימון כדי להיחקר. לשאלה מדוע אם כן גם לא הפלילו את סאלם השיב "לא יודע" (ע' 103 לפרוטוקול שורה 15).

נאשם 1 אמר שנזאר לא יכול היה לראות מה קורה עם מ' הואיל והדלת הייתה סגורה והוא היה עם מ' בתא הבידוק.

בעדותו בבית משפט נאשם 2 אמר שהוא, רואד, נאשם 1 וסאלם נכנסו לתא הבידוק. נאשם 1 החליט להפריד בין מ' לבין נזאר. סאלם היה עם הקטין ונכנס עם הקטין לשרוול מחוץ לתא הבידוק. לדבריו, הוא יצא מתא הבידוק לצורך סריקות (כדי לאתר את המחסנית) ואז שמע צעקה מתא הבידוק. "נכנסתי לתא עכוב וראיתי שעלאא בשליטה עליו (על מ') עם אזיקים. ניסיתי להבין מה קורה. החזקתי את הידיים (של מ') בשביל להוביל אותו למשרד שוטרים. מה שהבנתי מעלאא שהיה לו (למ') ריב בפנים ויש לו בית קפה ומקום של נרגילות והיה לו ריב והתחיל להתעצבן וניסה לפגוע בעצמו ובגלל זה (עלאא) עצר אותו בשביל שלא יפגע בעצמו" (ע' 106 לפרוטוקול מיום 29.5.19 שורות 6 - 9).

אקדים אומר שנאשם 2 אמר באמרתו שנזאר נשאר בתא העיכוב ולא שהועבר לשרוול. כן אמר באמרתו שסאלם היה יכול לראות מאיפה שהוא עמד ושהוא לא יודע אם הדלת הייתה פתוחה או סגורה וגם השיב לשאלה אם הקטין ראה את ההשתלטות ב"נראה שכן".

העד התבקש להתייחס לדברים אלה ואמר שכוונתו הייתה אם הדלת פתוחה ניתן לראות אך הוא אינו יודע אם הדלת הייתה פתוחה ו"בגדול היא צריכה להיות סגורה" (שם שורה 26).

בחקירה נגדית נשאל על כך שאמר באמרתו שנזאר היה בתא העיכוב. נאשם 2 השיב שמסר את אמרתו כעבור כמה חודשים, אחרי משמרת של 13 שעות ושהוא טעה והתבלבל בין היתר מפני שמ' ונזאר, למרות הפרשי הגיל, באותה גובה (ראה ע' 107 לפרוטוקול שורות 13 - 23).

בחקירה הנגדית נאשם 2 נשאל לגבי הסתירות באמרה ובעימות לגבי השאלה אם סייע לנאשם 1 לאזוק את מ' או אם כבר היה אזוק שהגיע וכן אם ראה חבלות גוף על מ'. נאשם 2 השיב שלא ראה חבלות על אף שעלאא אמר שהוא אזק את מ' הואיל והכה עם ראשו במשקוף וגרם לעצמו חבלה.

נאשם 2 השיב שאין לו מושג כיצד מ' נחבל והוא לא ראה חבלות. כן אישר שהוא לא הבחין במ' דופק את ראשו במשקוף (ע' 111 לפרוטוקול שורה 1, שורה 9).

מר סאלם עול, ע"ה 3, העיד שהוא היה עם נזאר ואילו מ' היה בתא הבידוק. הדלת בינו ונזאר לבין תא הבידוק הייתה סגורה. "שמעתי דפיקה על הדלת, שהוא (עלאא) דיבר בקשר ושמעתי צעקות, לא יודע מה היה בפנים, לא הבנתי מה קרה בפנים, היו צעקות שם ודפיקות בפלסטיק של תא הבידוק (ע' 91 לפרוטוקול מיום 10.6.19 שורות 2 - 4).

עד ההגנה נשאל, שאם שמע צעקות ודפיקות כיצד יכול לקבוע "שלא קרה שום דבר?" והשיב "אני לא יודע. הדלת הייתה סגורה" (ע' 92 לפרוטוקול שורות 9 - 10). סאלם הוסיף שהוא היה כל הזמן עם נזאר, שנזאר לא קיבל מכות ושהוא ליווה נזאר. גם מ' הגיע אליו והוא ליווה אותם לש"ג. הוא לא ראה סימנים על מ'.

בחקירה נגדית השיב שעל אף שהוא שמע צעקות לא ביקש לפתוח את הדלת "לא חשבתי על זה" (ע' 93 לפרוטוקול שורה 19). הוא אמר שהוא רק שמע ולא ראה וכן שלא הבחין בחבלות על מ'.

העד אישר שאילו הדלת הייתה פתוחה, הוא יכול היה לראות את הנעשה בחדר הבידוק אך "הדלת הייתה סגורה" (ע' 94 לפרוטוקול שורה 13). הוגשה סקיצה של המקום שערך העד (ת/13) בה סימן שהוא נמצא במעבר סמוך לחדר הבידוק.

יורי גרישין, ע"ה 4, הוא אשר זיהה בשקף את הכדור ואת המחסנית. לדבריו, בפעם השנייה שהוא שם את הכבודה לא היה בה מחסנית או כדור והוא העביר את הטיפול לשוטרים. יש לו חלון המשמש כקיר משותף לתא הבידוק והוא היה כ-5 - 6 מטר מהחלון. מ' ונזאר נכנסו לתא הבידוק. הוא אינו זוכר עם שניהם היו ביחד. הוא אשר שולט בדלתות תא הבידוק על ידי לחיצת על כפתור. הוא זוכר שהכניס את שני הנאשמים והיה ויכוח בקשר למחסנית אך לא משהו חריג. לאחר ריענון זיכרון אמר שזכר שאכן אחד החשודים התחיל להתפרע "היה שלב שהיה צריך להעביר אותם והוא לא רצה לזוז או להתקדם לאיזה שהוא כיוון, אז לזה התכוונתי התפרעות (ע' 99 לפרוטוקול שורות 5 - 6). העד חזר ואמר "כי לא היה משהו חריג" בתא הבידוק (שם שורה 14).

בחקירה נגדית אישר שבהודעתו אמר שלא ראה את נאשם 1 סוטר לאחד המתלוננים אולם גם אישר שאמר בהודעתו שיכול להיות שלא שם לב "לא ישבתי להסתכל מה קורה בתא הבידוק". הוא נשאל "לא ראית מה קורה בתא הבידוק? יש לך חלון אבל לא הסתכלת?" והשיב "נכון" (שם שורות 22 - 25).

העד המשיך והסביר שהוא הסתכל ב-4 - 5 המצלמות המפוצלות. הוא לא ראה אלימות, אך אין מצלמה בחדר הבידוק, "יש חלון מימין והטלוויזיה משמאל (שם שורה 31).

העד אישר שלא ראה דפיקות ראש בקיר של אחד המתלוננים. יורי הופנה להודעתו בה אמר "שהוא נשאר במקום ולא רצה ללכת. מתפרע בקטע...לא משתתף פעולה" והשיב שזה היה על פי התרשמות של חצי דקה, "לא הייתי על הסיטואציה במאה אחוז במה שקרה בתא הבידוק" וכן "שיכול להיות שהבגיר לא התפרע" (ע' 100 לפרוטוקול שורות 25 - 30).

דיון והכרעה:

לאחר ששמעתי והתרשמתי מהעדים ולאחר שעיינתי בחומר הראיות ושקלטיו החלטתי להרשיע את הנאשמים בתקיפה בנסיבות מחמירות הגורמות חבלה של ממש ולזכות את נאשם 2 בעבירה הנוספת של תקיפה סתם.

אקדים ואומר שהיו לא מעט מחדלי חקירה בתיק הנדון.

הנאשמים נחקרו רק כעבור חודשים.

בהגיעו המתלוננים לתחנת המשטרה בנווה יעקב הם הופנו למח"ש מבלי שתועדו את חבלות הגוף של מ'. גם אחרי שמ'

הגיע למח"ש ומסר הודעה כעבור כ-12 שעות, שוב לא תועדו את חבלות גופו. אצין, שהסבר החוקרת רונית לאי תיעוד החבלות הגופנית של מ' אינו מתקבל הדעת ולכאורה היה ניתן להזמין חוקר לבצע את התיעוד.

גם אין להבין מדוע הבגדים שמ' לבש במועד הרלוונטי נתפסו רק אחרי חודשים. אין להבין מדוע מ' העיד כאילו הוא מסר את הבגדים ימים אחדים אחרי האירוע. אין להבין רשום תאריך תפיסה פיקטיבי של סוף חודש אוגוסט כשהבגדים נתפסו רק בחודש נובמבר.

גם אין להבין, אם הוחלט על תפיסת נעלי הנאשמים לצורך קבלת חוות דעת לבדיקת השוואתית עם עקבות הנעל על הגופייה של מ' ואם הוצא צו חיפוש שאפשר חיפוש ותפיסת הנעליים, מדוע הסתפקה מח"ש בפנייה לנאשמים להעביר למח"ש את נעליהם. ודי לצין שגם לגבי הנעליים, נרשם תאריך תפיסה פיקטיבי בסוף אוגוסט, במקום התאריך בחודש נובמבר.

בעיקר אין להבין, מדוע החוקרת רונית ביקשה לקבל רק את הסרטון של הכניסה למחסום, כשכבר מהודעתו של נזאר ניתן היה להבין שמדובר בזירה נוספת מעבר לתא הבידוק ושגם היה ברור שהמתלוננים הועברו לחלקים שונים במחסום.

אין זה ברור מדוע לא נערך ביקור במחסום על ידי חוקר מח"ש סמוך לאירוע ואין זה ברור מדוע לא הייתה גביית עדויות של עדים במחסום בסמוך לאירוע.

אין זה ברור באיזו נסיבות הפתק עם פרטי נאשם 1 אשר נאשם 1 מסר לאחיו של המתלוננים ואשר נתפס וסומן לתיק, הלך לאיבוד ולא קיים בחומר הראיות.

אולם, הלכה פסוקה היא שלא כל מחדל חקירה תגרום אוטומטי לזיכוי נאשם.

אמנם היה איחור בגביית אמרות הנאשמים ובגביית עדויות של עדים אחרים, אולם אין באיחור כשלעצמו כדי לפסול את הראיות.

אמנם לא תועדו את החבלות הגופנית של מ' בתחנת המשטרה בנווה יעקב או במח"ש, אך פגם זה נרפה בתיעוד החבלות בתעודת הרפואית בבית חולים. התצלומים שצולמו של החבלות הגופניות מתיישבים עם תיעוד הרפואי. אותם תצלומים גם מאשרים שהגופייה שנתפסה היא אכן הגופייה שלבש מ' ביום האירוע.

הפגם של אבדן הפתק עם פרטי נאשם 1, תוקן הואיל ונאשם 1 מאשר מסירת פרטיו, את תוכן השיחה בעת מסירת פרטיו וגם קושר את עצמו לאירוע.

גם המחדל בתפיסת נעלי הנאשמים אין בו כדי לפגוע בנאשמים. אדרבא. חוות דעת השלילית פעלה לטובת הנאשמים, אם כי הואיל ולא ניתן לקבוע בוודאות שאכן הנעליים שנתפסו אלה הנעליים שהנאשמים נעלו במועד הרלוונטי במחסום, גם אין לקבוע ממצא חיובי חד משמעית לטובת הנאשמים. אולם, גם אם נערך חיפוש ותפיסה בביתם של הנאשמים, גם אז ספק אם היה אפשר לקבוע בוודאות שאלה הנעליים שנעלו על ידי הנאשמים במחסום באותו לילה.

אכן, אי תפיסת הסרטונים ממצלמות השונות במחסום, בעיקר המצלמה בחדר המעבר, כן מהווה מחדל חקירה רציני. מחדל זה אף נובע מכך שהחוקרת רונית ביקשה ספציפית רק את סרטון הכניסה למחסום ולא את כל הסרטונים בהם ניתן להבחין במתלוננים ובנאשמים. אדרבא, מאמרת נאשם 2 ומעדויות של מ' ונזאר, עולה לכאורה שמ' הועבר מחדר הבידוק לחדר המעבר ושם לטענתו הותקף. תמיכה לכך יש גם בדברים שמ' אמר. שטח חדר הבידוק אינו עולה על 2 X 2 מטר. למשל, מ' אמר שהוא נגרר על הרצפה, גם אמר שסאלם עמד כ- 4 מטר ממנו, גם אמר שהחדר בגודל של אולם בית המשפט וגם אמר שהאדום על מכנסיו זה לא דם אלא צבע, כשהצבע במעבר הוא אדום.

אילו הנאשמים טענו שמ' היה במעבר, מקום בו בית המשפט התרשם שיש מצלמה להבדיל מתא הבידוק, או אז אי תפיסת הסרטון היה מחדל חקירה מהסוג שהיה פוגע פגיעה של ממש בהגנת נאשמים. הרי עם הסרטון הם יכלו להראות בדיוק מה התרחש בינם לבין מ' ומי היו המעורבים. לכן, מחדל כזה היה צריך להביא לזיכוי הנאשמים.

אולם, נאשם 1 טוען שהאירוע עם מ' היה בתוך תא הבידוק ואילו נזאר היה במעבר. נאשם 2 אף שינה את גרסתו באמרתו שנאשם 2 היה בתא הבידוק והעיד שמ' היה בתא הבידוק ונאשם 2 במעבר. בנסיבות אלה, אין בהעדר תפיסת הסרטון במעבר לפגוע בהגנתם של הנאשמים הואיל והם טוענים לאירוע בתא הבידוק, מקום שאין מצלמה. איפכא מסתברא. ככל שמ' היה במעבר ולא בתא הבידוק, בניגוד לעדותם של הנאשמים בבית המשפט, הדבר מעיד כאלף עדים על אשמתם הואיל ולכאורה המסקנה המתבקשת היא שהם לא היו מעוניינים להציג את הסרטון להגנתם וכאמור הנאשמים היו מודעים היטב למיקום המצלמות במחסום.

יחד עם זאת, נזאר טוען שהיה במעבר והנאשמים העידו כאמור בבית המשפט שנזאר היה במעבר. דברי לעיל לגבי מ' בהעדר תפיסת המצלמה במעבר, טובים לגבי נזאר, עם השינויים המחויבים. הנאשם 2 הואשם שסטר לנזאר ואילו נתפס הסרטון במעבר היה ניתן לנאשם 2 להשתמש בסרטון ואולי להוכיח את חפותו. די באמור כדי לזכות את נאשם 2 מהעבירה של תקיפת סתם של נזאר.

טענה נוספת של בא כוח הנאשמים היא של אכיפה בררנית בשל אי העמדת סאלם לדין. אין לקבל טענה זו. ראשית, המתלוננים מסרו גרסאות סותרות ולא ברורות לגבי מעורבותו של סאלם בתקיפה. בנסיבות אלה, אין לבוא בטרזיה למאשימה שהיא לא הוסיפה סאלם לכתב האישום. ועוד, הנאשמים לא טענו למעורבות של סאלם בתקיפה של מ' ואמרו שהוא היה מחוץ לתא הבידוק עם נזאר. אשר על כן, לא הייתה כל פגיעה ביכולתם של הנאשמים להתגונן בשל אי העמדת לדין של סאלם.

ב"כ הנאשם גם טען שאם מ' טוען שקיבל מכות בפניו, אין להסביר מדוע אין סימני חבלות על פניו. התשובה הפשוטה היא שלא כל סטירה או מכה תשאיר סימן חבלה של ממש ואין באמור כדי לגרוע מסימני החבלה האחרים על גופו.

ולגופו של עניין:

אמנם התרשמתי ששני המתלוננים נטו להעצים את גרסתם. כך, מ' טען שהוא קיבל מכות למשך 45 דקות. נזאר בעדותו בבית המשפט הוסיף תיאורים שאף מ' לא טען להם, כגון ששני הנאשמים היכו את מ' לסירוגין עם כלי נשקם כשהוא מדגים כיצד הם מרימים את כלי הנשק מעל ראשם ומורידים את הרובים על גופו של מ'. למותר לציין, שחבלות הגוף של מ' בתעודה הרפואית אינן מתיישבות עם פגיעות כה קשות.

למרות זאת, התיאור של המתלוננים של התקיפה היא עקבית. הנאשמים שואלים את מ' איפה המחסנית? מ' משיב בתגובה מזלזלת ומקבל סטירה מנאשם 1. מ' מגיב בדחיפת נאשם 1 ומקבל מכה מאחור מנאשם 2, כנראה מכלי נשק. נאשם 2 מפיל את מ' לרצפה והוא מקבל מכות ובעיטות משני הנאשמים. תיאור זה עקבי גם בהודעתו במח"ש, גם בעימותים עם הנאשם וגם בעדותו בבית המשפט.

המתלוננים אכן היו חשודים בהסתרת מחסנית במחסום, דבר המתיישב עם גרסתם שהטריגר לאירוע היה תגובתו המזלזלת של מ' בעקבות פניית מ' בדבר המחסנית.

בעת שמ' שהה במחסום הוא נחבל בצד הראש. אמנם נאשם 1 טוען שמ' גרם לחבלה בעצמו על ידי הטחת ראשו במשקוף, אך אין באמור להסביר את החבלות הגופניות האחרות של מ'.

מיד לאחר שמתלוננים עזבו את המחסום הם נסעו לתחנת המשטרה בנווה יעקב כדי להתלונן שהותקפו במחסום.

מיד לאחר מכן, הם חזרו הביתה כדי לתעד את החבלות על גופו של מ'.

מיד לאחר מכן, כשחלף כשעה וחצי בלבד מאז שהם עזבו את המחסום, הם הגיעו לבית חולים הדסה הר הצופים. מ' נבדק על ידי רופאים, מסר במקום שהוא הגיע לאחר שהותקף על ידי חיילים. החבלות על גופו תועדו. הרופא, עורך תעודת השחרור, העיד בבית המשפט. בעדותו הרופא לא שלל שמדובר בחבלות גוף כתוצאה מתקיפה או שמדובר בחבלות ישנות שלא נגרמו סמוך לפני כן.

מ' שמר את הבגדים שלבש במחסום כדי לתמוך בגרסתו.

מנגד, גרסתו המקורית של נאשם 2 היה שמ' היה במעבר, להבדיל מתא הבידוק. גרסה זו גם נתמכת בדברים שנאמרו על ידי המתלוננים. הנאשמים היו מודעים למצלמות במחסום ובמעבר וחזקה עליהם שהיו מבקשים לדאוג לשמירת הסרטון במעבר אם היה בסרטון להוכיח את חפותם.

בית המשפט שמע ראיות לא רק על ויכוח בין מ' לבין נאשם 1 אלא גם על צעקות של מ' מהסוג שהביא את נאשם 2,

אליבא דגרסתו, להיכנס במהירות לחדר בו מ' שהה עם נאשם 1.

בהקשר זה, הנאשמים היו מודעים שהיה אירוע בו מ' נחבל ונאשם 1 מילא מזכר כדי להצדיק את החבלה ופעל להרגיע ולהביא לפיוס.

בהתחשב בכל האמור, הגעתי למסקנה שאכן המאשימה הצליחה להוכיח שמ' הותקף על ידי הנאשמים ושיש להעדיף את גרסת המתלוננים על פני עדותם של הנאשמים.

אשר על כן, הנני מרשיע את הנאשמים בתקיפה בנסיבות מחמירות הגורמות חבלות של ממש, עבירה לפי סעיף 380 וסעיף 382 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 ומזכה את נאשם 2 מעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין תשל"ז - 1977.

ניתנה היום, י"א תשרי תש"פ, 10 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים